Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Embassy of Switzerland
Swiss Agency for Development
and Cooperation SDC

UNEP

UNDP
Empowered lives.
Resilient nations.

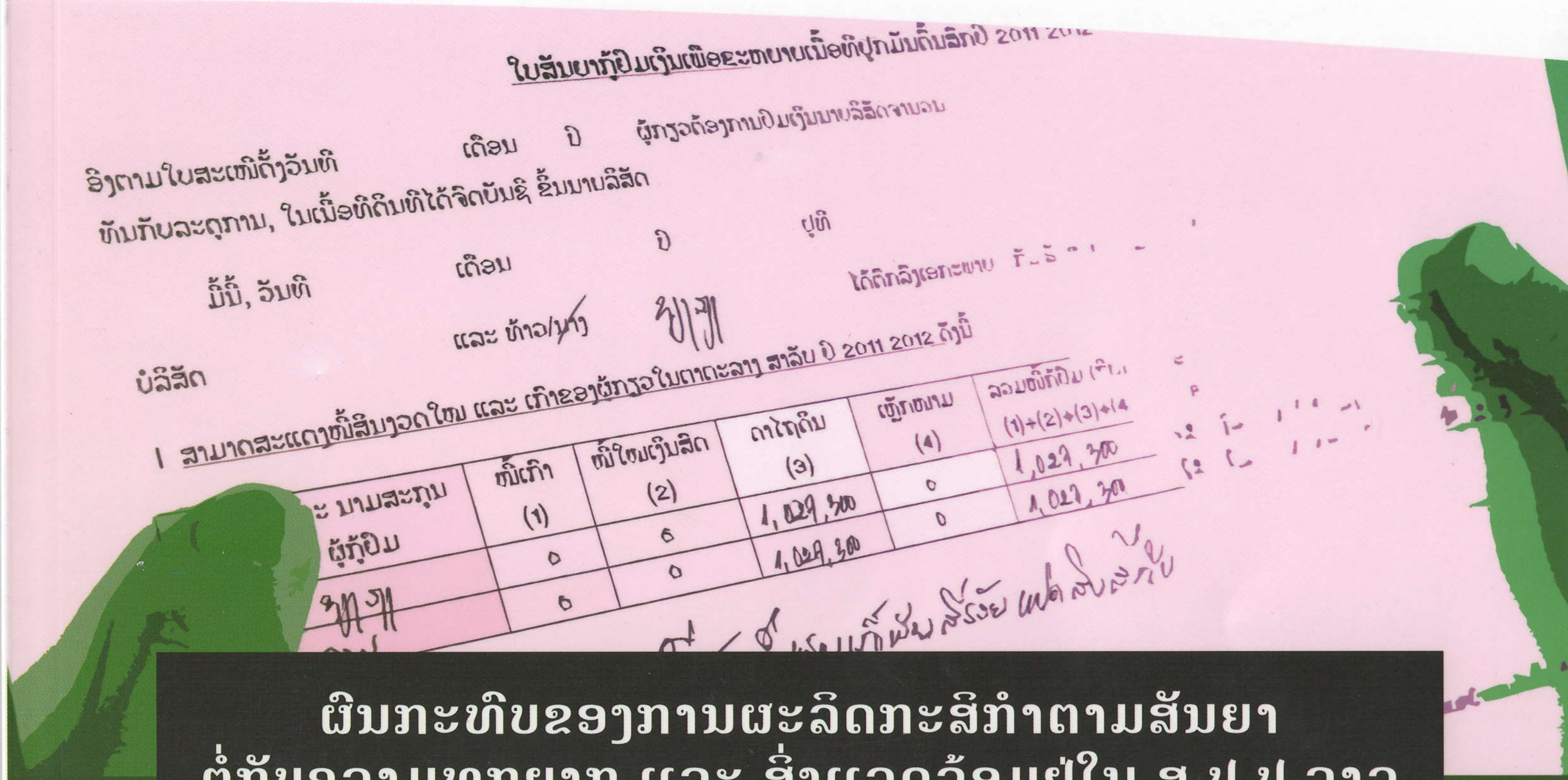

ຜົນກະທົບຂອງການຜະລິດກະສິກຳຕາມສັນຍາ ຕໍ່ກັບຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມຢູ່ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ

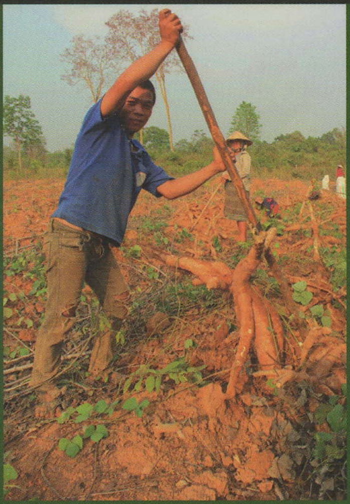

ກໍລະນີສຶກສາການປູກສາລີລ້ຽງສັດ, ມັນຕົ້ນ ແລະ ກ້ວຍ

ທັນວາ 2015

ຄຳນຳ

ຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ແມ່ນສິ່ງທ້າທາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການພັດທະນາຂອງ ສ.ປ.ປ.ລາວ ເຊິ່ງລັດຖະບານໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນໃນການແກ້ໄຂ ແລະ ໄດ້ກຳນົດບັນຫາດັ່ງກ່າວເປັນເປົ້າໝາຍບູລິມະສິດໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII (2011-2015), ໂດຍສະເພາະ ໄດ້ກຳນົດເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍສະຫະສະວັດເພື່ອການພັດທະນາ (MDG's) ທີ 1 ແລະ ທີ 7 ກ່ຽວກັບການລຶບລ້າງຄວາມອຶດຫິວ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກໃຫ້ຂາດຕົວ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມຍືນຍົງຂອງສະພາບແວດລ້ອມ. ລັດຖະບານໄດ້ກຳນົດທິດທາງການພັດທະນາຕາມທິດຍືນຍົງດ້ວຍການກຳນົດ ແລະ ປະຕິບັດນະໂຍບາຍພັດທະນາທີ່ສົມສ່ວນລະຫວ່າງ ການພັດທະນາເສດຖະກິດ, ສັງຄົມ ແລະ ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງພາບແວດລ້ອມ ໂດຍຖືເອົາເສດຖະກິດເປັນໃຈກາງ, ສັງຄົມເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການພັດທະນາ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມເປັນສິ່ງຈຳເປັນ. ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ກຳນົດຄາດໝາຍການເຕີບໂຕຂອງ GDP ບໍ່ຫຼຸດ 8% ຕໍ່ປີ ສຳລັບໄລຍະປີ 2011-2015, ກຳນົດການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກຈາກຍັງເຫຼືອຕ່ຳກວ່າ 15% ໃນປີ 2010 ມາເປັນຍັງເຫຼືອບໍ່ເກີນ 10% ໃນປີ 2015 ແລະ ການເພີ່ມເນື້ອທີ່ປົກຄຸມຂອງປ່າໄມ້ໃຫ້ໄດ້ 65% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດ ໃນປີ 2015. ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມ 5 ປີ ຄັ້ງທີ VII ເຫັນໄດ້ວ່າ ຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃຕ້ເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ ແມ່ນຫຼຸດລົງມາເປັນ 23,2% ໃນປີ 2012/2013 ທຽບໃສ່ປີ 1997/1998 ແມ່ນ 38.6% (ສູນສະຖິຕິແຫ່ງຊາດ, LECS 5), ແຕ່ການປະຕິບັດເປົ້າໝາຍທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ປົກຫຸ້ມແມ່ນໄດ້ພຽງແຕ່ 46.72% ຂອງເນື້ອທີ່ທົ່ວປະເທດໃນປີ 2015.

ປັດໄຈສຳຄັນໜຶ່ງໃນການພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມໃນໄລຍະຜ່ານມານັ້ນ ແມ່ນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ຢູ່ໃນຫຼາຍຂະແໜງການ. ໃນນັ້ນ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມການລົງທຶນໃນຂະແໜງກະສິກຳ ເພື່ອການຜະລິດເປັນສິນຄ້າແມ່ນໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ການປ່ຽນແປງການນຳໃຊ້ທີ່ດິນກະສິກຳ ໂດຍສະເພາະປ່າໄມ້ຂັ້ນສອງ (ປ່າເຫຼົ່າເກົ່າ) ແລະ ທີ່ດິນປູກພືດທັນຍາຫານສຳລັບການຄ້ຳປະກັນດ້ານສະບຽງອາຫານ ໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງໄປເປັນທີ່ດິນປູກພືດອື່ນ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ອຸດສາຫະກຳ. ແບບວິທີການສົ່ງເສີມການລົງທຶນຕໍ່ເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ສຳຄັນອັນໜຶ່ງນັ້ນ ແມ່ນການຜະລິດກະສິກຳຕາມສັນຍາ (Contract farming). ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແບບວິທີການສົ່ງເສີມການລົງທຶນດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບທັງໃນທາງບວກ ແລະ ທາງລົບຕໍ່ບັນຫາການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ.

ດັ່ງນັ້ນ, ລັດຖະບານແຫ່ງ ສ.ປ.ປ.ລາວ, ໂດຍສະເພາະກະຊວງແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ໄດ້ສະເໜີໃຫ້ອົງການສະຫະປະຊາຊາດເພື່ອການພັດທະນາ (UNDP) ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ ດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນງານ PEI-LAO ເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງໃນແຜນງານຮ່ວມມືຂອງ UNDP ແລະ UNEP ທີ່ກຳລັງດຳເນີນງານຢູ່ໃນຫຼາຍປະເທດທົ່ວໂລກ. ແຜນງານດັ່ງກ່າວແມ່ນໄດ້ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ມີການປະຕິບັດວຽກງານການເຊື່ອມໂຍງເອົາການແກ້ໄຂຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມເຂົ້າໃນການວາງນະໂຍບາຍ ແລະ ແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດ-ສັງຄົມແຫ່ງຊາດມາຕັ້ງແຕ່ປີ 2010. ໂດຍມອບໃຫ້ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າເສດຖະກິດແຫ່ງຊາດເປັນໃຈກາງປະຕິບັດໂຄງການ PEI-NERI ສົມທົບກັບຄະນະພັດທະນາຊົນນະບົດ ແລະ ລຶບລ້າງຄວາມທຸກຍາກຂັ້ນສູນກາງ; ກົມປູກຝັງ, ກົມແຜນການ ແລະ ການຮ່ວມມື, ກົມສົ່ງເສີມກະສິກຳ ແລະ ສະຫະກອນ, ແລະ ສະຖາບັນຄົ້ນຄວ້າກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ແຫ່ງຊາດ/ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້; ສະຖາບັນຊັບພະຍາ ກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ, ແລະ ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານດ້ານຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ/ກະຊວງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ; ຄະນະເສດຖະສາດ ແລະ ບໍລິຫານທຸລະກິດ, ແລະ ຄະນະວິທະຍາສາດສິ່ງແວດລ້ອມ/ມະຫາວິທະຍາໄລແຫ່ງຊາດ, ແລະ ພະແນກແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນຂອງ ແຂວງວຽງຈັນ ດຳເນີນການຄົ້ນຄວ້າກ່ຽວກັບ "*ຜົນກະທົບຂອງການຜະລິດກະສິກຳຕາມສັນຍາຕໍ່ກັບຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ຢູ່ໃນ ສ.ປ.ປ.ລາວ*" ເຊິ່ງເປົ້າ ໝາຍຂອງການຄົ້ນຄວ້າໃນຫົວຂໍ້ດັ່ງກ່າວ ແມ່ນເພື່ອສືບຕໍ່ສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ກ່ຽວກັບວ່າ ການຜະລິດກະສິກຳຕາມສັນຍາໄດ້ປະກອບສ່ວນຕໍ່ການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມຄືແນວໃດ.